

Dansk udgave

Retsforskrifter

Indhold

I Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk

- ★ Rådets forordning (EF) nr. 3603/93 af 13. december 1993 om fastlæggelse af definitioner med henblik på gennemførelse af forbuddene i traktatens artikel 104 og artikel 104 B, stk. 1 1
 - ★ Rådets forordning (EF) nr. 3604/93 af 13. december 1993 om fastlæggelse af definitioner med henblik på gennemførelse af forbuddet mod privilegeret adgang til traktatens artikel 104 A 4
 - ★ Rådets forordning (EF) nr. 3605/93 af 22. november 1993 om gennemførelse af den protokol om proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud, der er knyttet som bilag til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab 7
 - ★ Rådets forordning (Euratom, EKSF, EF) nr. 3606/93 af 22. november 1993 om ændring af forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 260/68 om fastlæggelse af betingelserne for og fremgangsmåden ved opkrævning af skat til de Europæiske Fællesskaber 10
 - ★ Rådets forordning (Euratom, EKSF, EF) nr. 3607/93 af 13. december 1993 om ændring af forordning (Euratom, EKSF, EØF) nr. 549/69 om fastsættelse af de grupper af De Europæiske Fællesskabers tjenestemænd og øvrige ansatte, på hvilke bestemmelserne i artikel 12, artikel 13, stk. 2, og artikel 14 i protokollen vedrørende Fællesskabernes privilegier og immuniteter skal finde anvendelse 11
-

Rådet

93/716/EF:

- ★ Rådets afgørelse af 22. november 1993 om de statistiske data, der er nødvendige for fastlæggelse af fordelingsnøglen for Det Europæiske Instituts finansielle midler 12

93/717/EF:

- ★ Rådets beslutning af 22. november 1993 om medlemsstaternes høring af Det Europæiske Monetære Institut om udkast til retsforskrifter 14

I

(Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk)

RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 3603/93

af 13. december 1993

om fastlæggelse af definitioner med henblik på gennemførelse af forbuddene i traktatens artikel 104 og artikel 104 B, stk. 1

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

i samarbejde med Europa-Parlamentet ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Traktatens artikel 104 og artikel 104 B, stk. 1, finder direkte anvendelse; begreberne i disse artikler kan om nødvendigt fastlægges;

navnlig bør der ske en præcisering af begreberne »overtræk« og »andre former for kreditfaciliteter« bl.a. med hensyn til hvorledes fordringer, som består den 1. januar 1994, skal behandles;

det er ønskeligt, at de nationale centralbanker, der deltager i Den Økonomiske og Monetære Unions tredje fase (ØMU), ved indledningen til denne besidder omsættelige fordringer, der opfylder markedsbetingelserne, især med henblik på at tilføre den monetære politik, som føres af Det Europæiske System af Centralbanker (ESCB), den ønskede fleksibilitet og tillade de forskellige nationale centralbanker, der deltager i Den Monetære Union, at yde et normalt bidrag til den monetære indkomst, som skal fordeles mellem dem;

for de centralbanker, der fortsat efter den 1. januar 1994 besidder fordringer på den offentlige sektor, som ikke er omsættelige, eller for hvilke der gælder andre vilkår end markedsvilkår, skal det kunne tillades senere at omlægge disse fordringer til omsættelige værdipapierer, der opfylder markedsbetingelserne;

punkt 11 i protokollen om visse bestemmelser vedrørende Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland bestemmer, at »Det Forenede Kongeriges regering kan

opretholde sin »Ways and Means«-facilitet hos Bank of England, såfremt og så længe Det Forenede Kongerige ikke går over til tredje fase i ØMU«; der bør tillades en konvertering af beholdningen under denne facilitet til omsættelige værdipapierer med fast løbetid, der opfylder markedsbetingelserne, hvis Det Forenede Kongerige går over til tredje fase;

protokollen vedrørende Portugal bestemmer, at »Portugal gives tilladelse til at opretholde den facilitet, der er stillet til rådighed for de autonome regioner Azorerne og Madeira, for at disse områder kan benytte sig af den rentefri kreditfacilitet i Banco de Portugal i henhold til de vilkår, der er fastsat i gældende portugisisk lovgivning«, og at »Portugal forpligter sig til at gøre sit yderste for at ophæve ovennævnte facilitet hurtigst muligt«;

medlemsstaterne bør træffe de fornødne foranstaltninger til, at forbuddene i traktatens artikel 104 gennemføres effektivt og uden begrænsninger; især bør køb på det sekundære marked ikke bruges til at omgå målsætningen i artikel 104;

hvis en centralbank i en medlemsstat, inden for de i denne forordning fastsatte grænser, foretager direkte køb af omsættelige gældsinstrumenter udstedt af den offentlige sektor i en anden medlemsstat, er dette ikke medvirkende til, at den offentlige sektor unddrager sig markedsordningernes regler, hvis sådanne beløb alene sker som led i forvaltningen af valutareserverne;

uanset den rolle, som Kommissionen er tillagt i traktatens artikel 169, tilkommer det Det Europæiske Monetære Institut, og senere Den Europæiske Centralbank, i medfør af traktatens artikel 109 F, stk. 9, og artikel 180 at sikre, at de nationale centralbanker opfylder deres forpligtelser ifølge traktaten;

centralbankernes kreditter inden for dagen kan anvendes til at sikre, at betalingssystemerne fungerer, hvorfor sådanne kreditter i den offentlige sektor er forenelige med

⁽¹⁾ EFT nr. C 324 af 1. 12. 1993, s. 5, og

EFT nr. C 340 af 17. 12. 1993, s. 3.

⁽²⁾ EFT nr. C 329 af 6. 12. 1993 og afgørelse af 2. december 1993 (endnu ikke offentliggjort i Tidende).

målsætningerne i traktatens artikel 104, forudsat at forlængelse til næste dag er udelukket;

der er intet til hinder for, at centralbankerne fungerer som fiskale agenter; selv om centralbankernes indløsning af checks udstedt af tredjemand til den offentlige sektor lejlighedsvis kan indebære et tilgodehavende, forbyder traktatens artikel 104 ikke disse transaktioner, under forudsætning af, at de ikke under ét medfører kredit til den offentlige sektor;

de nationale centralbankers beholdninger af mønter udstedt af den offentlige sektor og krediteret denne udgør en form for rentefri fordring på den offentlige sektor; hvis der kun er tale om begrænsede beløb, er denne praksis ikke i strid med princippet i traktatens artikel 104, hvorfor den kan tillades inden for den i denne forordning fastsatte grænse i betragtning af de vanskeligheder, som et fuldstændigt forbud af denne form for kredit ville medføre;

Forbundsrepublikken Tyskland har som følge af genforeningen særlige vanskeligheder ved at overholde den begrænsning, der skal gælde for de pågældende aktiver, og det er derfor rimeligt, at der for dens vedkommende fastsættes en højere procentsats i et begrænset tidsrum;

centralbankernes finansiering af forpligtelser, som den offentlige sektor har over for Den Internationale Valutafond, eller som skyldes iværksættelsen af mekanismen for mellemfristet finansiel støtte i Fællesskabet, indebærer fordringer på udlandet, som udgør reserveaktiver eller lignende aktiver; det forekommer derfor hensigtsmæssigt at tillade dem;

offentlige foretagender er omfattet af forbuddet i artikel 104 og 104 B, stk. 1; de er defineret i Kommissionens direktiv 80/723/EØF af 25. juni 1980 om gennemskueligheden af de økonomiske forbindelser mellem medlemsstaterne og de offentlige virksomheder ⁽¹⁾ —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

1. I traktatens artikel 104 forstås ved:

- a) »overtræk« enhver rådighedsstillelse af midler til fordel for den offentlige sektor, som resulterer eller kan forventes at resultere i en debetsaldo
- b) »andre former for kreditfaciliteter«:
 - i) enhver fordring på den offentlige sektor, som bestod den 1. januar 1994, bortset fra forord-

ninger med fast løbetid, som er erhvervet inden denne dato

- ii) al finansiering af den offentlige sektors forpligtelser over for tredjemand
- iii) med forbehold af traktatens artikel 104, stk. 2, alle transaktioner med den offentlige sektor, som resulterer eller kan forventes at resultere i en fordring på denne.

2. Som gældsinstrumenter efter traktatens artikel 104 betragtes ikke værdipapirer, der er erhvervet hos den offentlige sektor for at sikre omlægning til omsættelige værdipapirer med fast løbetid, der opfylder markedsbetingelserne:

- af fordringer med fast løbetid, der er erhvervet inden den 1. januar 1994, og som ikke opfylder markedsbetingelserne og ikke er omsættelige, dersom disse værdipapirers løbetid ikke er længere end de nævnte fordringers
- af beholdningen under Det Forenede Kongeriges »Ways and Means«-facilitet hos Bank of England, indtil Det Forenede Kongerige eventuelt går over til ØMU'ens tredje fase.

Artikel 2

1. I anden fase af ØMU'en anses der ikke at foreligge direkte køb efter traktatens artikel 104, når en centralbank i en medlemsstat køber omsættelige gældsinstrumenter udstedt af den offentlige sektor i en anden medlemsstat, forudsat at købet alene sker som led i forvaltningen af valutareserverne.

2. I tredje fase af ØMU'en anses der ikke at foreligge direkte køb efter artikel 104, når der alene som led i forvaltningen af valutareserverne

- af centralbanken i en medlemsstat, der ikke deltager i ØMU'ens tredje fase, købes omsættelige gældsinstrumenter af den offentlige sektor i en anden medlemsstat
- af Den Europæiske Centralbank eller af en centralbank i en medlemsstat, der deltager i ØMU'ens tredje fase, købes omsættelige gældsinstrumenter af den offentlige sektor i en medlemsstat, der ikke deltager i ØMU'ens tredje fase.

Artikel 3

I denne forordning forstås ved »den offentlige sektor« fællesskabsinstitutioner eller -organer, centralregeringer, regionale, lokale eller andre offentlige myndigheder, andre organer inden for den offentlige sektor eller offentlige foretagender i medlemsstaterne.

⁽¹⁾ EFT nr. L 195 af 29. 7. 1980, s. 35. Direktivet er senest ændret ved Kommissionens direktiv 93/84/EØF (EFT nr. L 254 af 12. 10. 1993, s. 16).

Ved »nationale centralbanker« forstår medlemsstaternes centralbanker samt Institut monétaire luxembourgeois.

Artikel 4

De kreditter inden for dagen, som Den Europæiske Centralbank eller de nationale centralbanker yder til den offentlige sektor, betragtes ikke som kreditfaciliteter efter traktatens artikel 104, hvis de er begrænset til den pågældende dag, og forlængelse ikke er mulig.

Artikel 5

Når Den Europæiske Centralbank eller de nationale centralbanker fra den offentlige sektor modtager checks udstedt af tredjemand til indløsning, og krediterer disse den offentlige sektors konto, før trassatbanken debiteres, betragtes dette ikke som en kreditfacilitet efter artikel 104, hvis der efter modtagelsen af checken er forløbet et tidsrum svarende til den sædvanlige indløsningsfrist for centralbanken i den pågældende medlemsstat, forudsat at en eventuel kredit, der opstår som følge af tidsforskelle mellem kreditering og debitering er en undtagelse, er af ubetydelig størrelse og udlignes over en kort periode.

Artikel 6

Den Europæiske Centralbanks eller den eller de nationale centralbankers beholdninger af mønter udstedt af den offentlige sektor og krediteret denne, betragtes ikke som en kreditfacilitet efter artikel 104, dersom de ikke udgør mere end 10 % af det samlede møntomløb.

Indtil den 31. december 1996 er dette tal 15 % for Tyskland.

Den er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 13. december 1993.

Artikel 7

Den Europæiske Centralbanks og de nationale centralbankers finansiering af forpligtelser, som den offentlige sektor har over for Den Internationale Valutafond, eller som skyldes iværksættelsen af den mekanisme for mellemfristet finansiel støtte, der er indført ved forordning (EØF) nr. 1969/88 ⁽¹⁾, betragtes ikke som en kreditfacilitet efter artikel 104.

Artikel 8

1. I traktatens artikel 104 og artikel 104 B, stk. 1, forstår ved »offentlige foretagender« enhver virksomhed, som staten eller andre lokale administrative myndigheder direkte eller indirekte kan udøve en bestemmende indflydelse på som følge af ejerskab, kapitalinteresser eller de regler, der gælder for den pågældende virksomhed.

Bestemmende indflydelse antages at foreligge, når staten eller andre lokale administrative myndigheder direkte eller indirekte i relation til en virksomhed

- a) besidder majoriteten af virksomhedens tegnede kapital, eller
- b) råder over mere end halvdelen af de stemmer, der er knyttet til kapitalandele, som virksomheden har udstedt, eller
- c) kan udpege mere end halvdelen af medlemmerne i virksomhedens administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan.

2. Ved anvendelse af traktatens artikel 104 og artikel 104 B, stk. 1, anses Den Europæiske Centralbank og den nationale centralbanker ikke for at indgå i den offentlige sektor.

Artikel 9

Denne forordning træder i kraft den 1. januar 1994.

På Rådets vegne

Ph. MAYSTADT

Formand

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 1969/88 af 24. juni 1988 om indførelse af en enhedsmekanisme for mellemfristet betalingsbalancestøtte til medlemsstaterne (EFT nr. L 178 af 8. 7. 1988, s. 1).

RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 3604/93

af 13. december 1993

om fastlæggelse af definitioner med henblik på gennemførelse af forbuddet mod privilegeret adgang til traktatens artikel 104 A

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 104 A, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

i samarbejde med Europa-Parlamentet ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Forbuddet i traktatens artikel 104 A mod privilegeret adgang til finansielle institutioner er et vigtigt middel til at sikre, at den offentlige sektors finansiering underkastes markedsmekanismernes disciplinerende virkninger og bidrager dermed til at undgå uforholdsmæssigt store budgetunderskud; forbuddet ligestiller desuden medlemsstaterne for så vidt angår den offentlige sektors adgang til finansielle institutioner;

Rådet bør fastlægge definitioner med henblik på gennemførelse af forbuddet;

medlemsstaterne og Fællesskabet skal handle under hensyntagen til princippet om en åben markedsøkonomi med fri konkurrence;

især kan denne forordning ikke vedrøre struktureringen af de markeder, som er i overensstemmelse med nævnte princip;

denne forordning har ikke til formål at hindre driften af offentlige finansielle institutioner, når dette sker i overensstemmelse med dette princip;

ifølge traktatens artikel 104 A er foranstaltninger, hvorved der gives privilegeret adgang, forbudt; der bør præciseres, hvilke former for handlinger der omfattes af dette forbud; forpligtelser, som finansielle institutioner frit aftaler inden for kontraktforhold, kan uden tvivl ikke blive omfattet;

ifølge nævnte artikel kan tilsynsmæssige hensyn begrunde undtagelser fra dette principielle forbud; tilsynsmæssige hensyn kan imidlertid ikke påberåbes med det sigte at indføre en skjult privilegeret adgang ad lovgivningsvej eller administrativt;

offentlige foretagender er omfattet af forbuddet; disse er defineret i Kommissionens direktiv 80/723/EØF af

25. juni 1980 om gennemskueligheden af de økonomiske forbindelser mellem medlemsstaterne og de offentlige virksomheder ⁽³⁾;

finansielle institutioner, navnlig kreditinstitutter, kan af pengepolitiske hensyn være nødt til at ligge inde med tilgodehavender hos Den Europæiske Centralbank og/eller de nationale centralbanker;

Den Europæiske Centralbank og de nationale centralbanker kan ikke som offentlige myndigheder træffe foranstaltninger, der giver privilegeret adgang; de regler for tilvejebringelse af eller pantsætning af gældsinstrumenter, som er fastsat af Den Europæiske Centralbank eller de nationale centralbanker, må ikke benyttes til at omgå forbuddet mod privilegeret adgang;

for at forhindre enhver omgåelse af forbuddet skal definitionerne i fællesskabsretten af de forskellige former for finansielle institutioner suppleres med en angivelse af de institutioner, der beskæftiger sig med finansielle aktiviteter, men som endnu ikke har været genstand for harmonisering på fællesskabsplan som f.eks. tredjelandes filialer, holding- eller factoringselskaber, ikke samordnede investeringsinstitutter, pensionsfonde —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

1. I traktatens artikel 104 A forstås ved »enhver foranstaltning, hvorved der gives privilegeret adgang« enhver lov eller administrativ bestemmelse eller enhver bindende retsakt vedtaget som led i udøvelsen af offentlig myndighed, som

— forpligter finansielle institutioner til at erhverve eller ligge inden for fordringer på fællesskabsinstitutioner eller -organer, centralregeringer, regionale, lokale eller andre offentlige myndigheder, andre organer inden for den offentlige sektor eller offentlige foretagender i medlemsstaterne (i det følgende benævnt »den offentlige sektor«), eller

⁽¹⁾ EFT nr. C 324 af 1. 12. 1993, s. 7, og EFT nr. C 340 af 17. 12. 1993, s. 6.

⁽²⁾ EFT nr. C 329 af 6. 12. 1993 og afgørelse af 2. december 1993 (endnu ikke offentliggjort i Tidende).

⁽³⁾ EFT nr. L 195 af 29. 7. 1980, s. 35. Direktivet er senest ændret ved Kommissionens direktiv 93/84/EØF (EFT nr. L 254 af 12. 10. 1993, s. 16).

— medfører skatte- eller afgiftsmæssige fordele, som kun kan komme finansielle institutioner til gode, eller medfører økonomiske fordele, som ikke stemmer overens med markedsøkonomiske principper, med sigte på at fremme finansielle institutioners erhvervelse eller besiddelse af fordringer af nævnte art.

2. Følgende betragtes ikke som foranstaltninger, hvorved der gives privilegeret adgang:

— finansieringsforpligtelser på særlige vilkår i forbindelse med socialt boligbyggeri, som bl.a. kan omfatte en forpligtelse til at centralisere midler hos offentlige finansielle institutioner, når vilkårene for finansiering af det sociale boligbyggeri i den offentlige sektor er de samme som dem, der gælder for samme former for finansiering, som til samme formål ydes til private låntagere

— forpligtelsen til at centralisere midler hos et offentligt kreditinstitut, for så vidt dette krav pr. 1. januar 1994 er en integreret del af et særligt net af kreditinstitutter, eller en opsparingsordning, der specifikt henvender sig til private husholdninger og har til formål at skabe finansiell sikkerhed for hele nettet eller ordningen. Anvendelse af sådanne centraliserede midler skal være underlagt det pågældende offentlige kreditinstituts ledende organer og skal ske i overensstemmelse med princippet om markedsøkonomi med fri konkurrence

— finansieringsforpligtelser i forbindelse med lån til udbedring af skader forårsaget af katastrofer, såfremt vilkårene for finansiering heraf ikke er bedre, når skaderne er lidt af den offentlige sektor, end når de er lidt af den private sektor.

Artikel 2

I traktatens artikel 104 A forstås ved »tilsynsmæssige hensyn« de hensyn, som danner grundlaget for de nationale love og administrative bestemmelser eller foranstaltninger, der er baseret på eller er forenelige med fællesskabsretten, og som tager sigte på at fremme de enkelte finansielle institutioners soliditet for derved at styrke stabiliteten i det finansielle system som helhed og beskytte de finansielle institutioners kunder.

Artikel 3

1. I traktatens artikel 104 A forstås ved »offentlige foretagender« enhver virksomhed, på hvilken staten eller andre lokale administrative enheder direkte eller indirekte kan have en bestemmende indflydelse som følge af ejerforhold, kapitalindskud eller de regler, der gælder for den pågældende virksomhed.

Bestemmende indflydelse antages at foreligge, når staten eller andre lokale administrative enheder direkte eller indirekte i relation til en virksomhed:

a) besidder majoriteten af virksomhedens tegnede kapital, eller

b) råder over mere end halvdelen af de stemmer, som er knyttet til kapitalandele, som virksomheden har udstedt, eller

c) kan udpege mere end halvdelen af medlemmerne i virksomhedens administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan.

2. Ved anvendelse af bestemmelserne i artikel 104 A anses Den Europæiske Centralbank og de nationale centralbanker ikke for at indgå i den offentlige sektor uanset deres pligt til som offentlige myndigheder at undlade at træffe foranstaltninger, som indebærer en privilegeret adgang.

3. Ved »nationale centralbanker« forstås medlemsstaternes centralbanker samt Institut monétaire luxembourgeois.

Artikel 4

1. I traktatens artikel 104 A forstås ved »finansielle institutioner«:

— kreditinstitutter som defineret i artikel 1, første led, i direktiv 77/780/EØF ⁽¹⁾

— forsikringsselskaber som defineret i artikel 1, litra a) i direktiv 92/49/EØF ⁽²⁾

— forsikringsselskaber som defineret i artikel 1, litra a), i direktiv 92/96/EØF ⁽³⁾

— investeringsinstitutter som defineret i artikel 1, stk. 2, i direktiv 85/611/EØF ⁽⁴⁾

— investeringsselskaber som defineret i artikel 1, stk. 2, i direktiv 93/22/EØF ⁽⁵⁾

⁽¹⁾ Rådets direktiv 77/780/EØF af 12. december 1977 om samordning af lovgivningen om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (EFT nr. L 322 af 17. 12. 1977, s. 30). Direktivet er senest ændret ved direktiv 89/646/EØF (EFT nr. L 386 af 30. 12. 1989, s. 1).

⁽²⁾ Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring (tredje skadesforsikringsdirektiv) (EFT nr. L 228 af 11. 8. 1992, s. 1).

⁽³⁾ Rådets direktiv 92/96/EØF af 10. november 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte livsforsikringsvirksomhed (tredje livsforsikringsdirektiv) (EFT nr. L 360 af 9. 12. 1992, s. 1).

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 85/611/EØF af 20. december 1985 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (EFT nr. L 375 af 31. 12. 1985, s. 3). Direktivet er ændret ved direktiv 88/220/EØF (EFT nr. L 100 af 19. 4. 1988, s. 31).

⁽⁵⁾ Rådets direktiv 93/22/EØF af 10. maj 1993 om investeringservice i forbindelse med værdipapirer (EFT nr. L 141 af 11. 6. 1993, s. 27).

— alle andre foretagender eller institutioner med aktiviteter af tilsvarende art som de selskaber, der er nævnt i de ovenstående led, eller hvis hovedvirksomhed består i erhvervelse af beholdninger af finansielle aktiver eller omdannelse af finansielle fordringer.

regnskabssystem, eller såfremt deres hovedaktivitet er at virke som finansiell agent for det offentlige, samt

— institutioner, som er en del af det offentlige som defineret i det europæiske nationalregnskabssystem, eller hvis passiver i deres helhed udgør en statsgældspost.

2. Følgende institutioner indgår ikke i ovenstående definition af finansielle institutioner:

— postvæsenets finansielle tjenester, såfremt der indgår i det offentlige som defineret i det europæiske national-

Artikel 5

Denne forordning træder i kraft den 1. januar 1994.

Den er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 13. december 1993.

På Rådets vegne

Ph. MAYSTADT

Formand

RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 3605/93

af 22. november 1993

om gennemførelse af den protokol om proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud, der er knyttet som bilag til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 104 C, stk. 14, tredje afsnit,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Definitionen af ordene offentlig, underskud og investering er fastlagt i protokollen om proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud med henvisning til det europæiske nationalregnskabssystem (ENS) ⁽³⁾; disse definitioner kan revideres i forbindelse med den nødvendige harmonisering af de nationale statistikker eller af andre grunde; det er nødvendigt med præcise definitioner med henvisning til klassifikationskoderne i ENS; revisioner af ENS besluttet af Rådet efter traktatens kompetence- og procedureregler;

den definition af gæld, der er fastlagt i protokollen om proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud, bør specificeres ved henvisning til klassifikationskoderne i ENS;

Rådets direktiv 89/130/EØF, Euratom af 13. februar 1989 om harmonisering af fastlæggelsen af bruttonationalindkomsten i markedspriser ⁽⁴⁾ giver en passende detaljeret definition af bruttonationalproduktet i markedspriser;

i henhold til protokollen om proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud skal Kommissionen tilvejebringe de statistiske data, der skal benyttes i forbindelse med denne procedure;

det er nødvendigt med detaljerede regler, således at medlemsstaterne straks og regelmæssigt kan underrette Kommissionen om deres forventede og faktiske underskud og om niveauerne for deres gæld;

i henhold til traktatens artikel 104 C, stk. 2 og 3, overvåger Kommissionen udviklingen i medlemsstaternes budgetsituation og i deres offentlige gæld og undersøger, om budgetdisciplinen overholdes på grundlag af kriterierne for det offentlige underskud og den offentlige gæld; hvis en medlemsstat ikke opfylder kravene i forbindelse med et af eller begge disse kriterier, skal Kommissionen tage hensyn til alle relevante forhold; Kommissionen skal undersøge, om der er risiko for et uforholdsmæssigt stort underskud i en medlemsstat —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

AFSNIT 1

Definitioner

Artikel 1

1. Med henblik på protokollen om proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud og denne forordning defineres begreberne i stk. 2 til 5 i overensstemmelse med det europæiske nationalregnskabssystem (ENS). Koderne i parentes henviser til ENS, anden udgave.

2. »Offentlig« betyder den offentlige sektor (S60), der er underopdelt i undersektorerne den statslige sektor (S61), den kommunale sektor (S62) og de sociale kasser og fonde (S63), bortset fra handelsmæssige transaktioner som defineret i ENS.

Udelukkelsen af handelsmæssige transaktioner indebærer, at sektoren det offentlige (S60) alene omfatter de institutionelle enheder, hvis væsentligste funktion er at frembringe ikke-handelsmæssige tjenesteydelser.

3. »Det offentlige underskud« (overskud) er den offentlige sektors (S60) nettolåntagning (nettolångivning) (N5) som defineret i ENS. Det rentebeløb, der indgår i det offentlige underskud, er de faktiske renter (R41) som defineret i ENS.

4. »Offentlige investeringer« er det offentliges (S60) faste bruttoinvesteringer (P41) som defineret i ENS.

5. »Den offentlige gæld« er den samlede nominelle værdi af alle det offentliges (S60) udestående forpligtelser pr. 31. december med undtagelse af forpligtelser, for hvilke de hertil svarende aktiver beror hos det offentlige (S60).

⁽¹⁾ EFT nr. C 324 af 1. 12. 1993, s. 8, og EFT nr. C 340 af 17. 12. 1993, s. 8.

⁽²⁾ EFT nr. C 329 af 6. 12. 1993.

⁽³⁾ De Europæiske Fællesskabers Statistiske Kontor, det europæiske nationalregnskabssystem — ENS, anden udgave.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 49 af 21. 2. 1989, s. 26.

Den offentlige gæld består af det offentliges forpligtelser af følgende art: sedler og mønt samt indlån (F20 og F30), kortfristede værdipapierer (F40), obligationer (F50), andre kortfristede lån (F79) samt andre mellem- og landfristede lån (F89) som defineret i ENS.

Den nominelle værdi af en forpligtelse, der er udestående pr. 31. december, er den pålydende værdi.

En indeksreguleret forpligtelses nominelle værdi svarer til den pålydende værdi justeret med den indekserede kapitalforøgelse pr. 31. december.

Forpligtelser i udenlandsk valuta omregnes til national valuta til den repræsentative markedskurs på årets sidste arbejdsdag.

Artikel 2

Bruttonationalproduktet er bruttonationalproduktet i markedspriser (BNPmp), som defineret i artikel 2 i direktiv 89/130/EØF, Euratom.

Artikel 3

1. Tallene for det forventede offentlige underskud er de tal, som medlemsstaterne udarbejder for det indeværende år i overensstemmelse med deres budgetpolitiske myndigheders seneste beslutninger.

2. Tallene for det faktiske offentlige underskud og for niveauet for den faktiske offentlige gæld er de anslåede, foreløbige eller endelige resultater for et afsluttet år.

AFSNIT 2

Fremsendelse af oplysninger

Artikel 4

1. Fra begyndelsen af 1994 underretter medlemsstaterne to gange om året Kommissionen om deres forventede og faktiske offentlige underskud og om niveauet for deres faktiske offentlige gæld, første gang inden den 1. marts i det indeværende år (år n) og anden gang inden den 1. september i år n.

2. Inden den 1. marts i år n skal medlemsstaterne:

- underrette Kommissionen om deres forventede offentlige underskud i år n, om det seneste skøn over deres faktiske offentlige underskud i år n-1 og om deres faktiske offentlige underskud i årene n-2, n-3 og n-4
- samtidig for årene n-1 og n-2 underrette Kommissionen om de tilsvarende budgetunderskud, opgjort efter den definition, som er mest anvendt i hver enkelt

medlemsstat, og om de tal, som forklarer sammenhængen mellem dette budgetunderskud og det offentlige underskud. De tal, som meddeles Kommissionen til forklaring af sammenhængen, skal navnlig omfatte tallene for nettolåntagningen i undersektorerne S61, S62 og S63

- underrette Kommissionen om det forventede niveau for deres faktiske offentlige gæld ved udgangen af år n-1 og om niveauet for deres faktiske offentlige gæld i årene n-2, n-3 og n-4
- samtidig for årene n-1 og n-2 underrette Kommissionen om de tal, der forklarer, hvorledes deres offentlige underskud og andre relevante faktorer har bidraget til variationen i niveauet for deres offentlige gæld.

3. Inden den 1. september i år n skal medlemsstaterne:

- underrette Kommissionen om deres ajourførte forventede offentlige underskud i år n og om deres faktiske offentlige underskud i år n-1, n-2, n-3 og n-4 samt opfylde kravene i stk. 2, andet led
- underrette Kommissionen om niveauet for deres faktiske offentlige gæld i år n-1, n-2, n-3 og n-4 samt opfylde kravene i stk. 2, fjerde led.

4. De tal for det forventede offentlige underskud, der meddeles Kommissionen efter stk. 2 og 3, angives i national valuta og i finansår.

Tallene for det faktiske offentlige underskud og for niveauet for den faktiske offentlige gæld, der meddeles Kommissionen efter stk. 2 og 3, anføres i national valuta og i kalenderår bortset fra de ajourførte skøn for år n-1, som kan anføres i finansår.

Hvis finansåret ikke er sammenfaldende med kalenderåret, meddeler medlemsstaterne også Kommissionen tallene for deres faktiske offentlige underskud og for niveauet for deres faktiske offentlige gæld i finansår for de to finansår, der er gået forud for det indeværende finansår.

Artikel 5

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen tallene for deres offentlige investeringer og renteudgifter i overensstemmelse med procedurerne i artikel 4, stk. 1, 2 og 3.

Artikel 6

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen en prognose vedrørende deres bruttonationalprodukt for år n og de

faktiske tal for deres bruttonationalprodukt for år n-1, n-2, n-3 og n-4 efter samme tidsfrister som fastsat i artikel 4, stk. 1.

Kommissionen ENS-klassifikationskoderne i artikel 1 og 4.

Artikel 7

I tilfælde af revision af ENS, vedtaget af Rådet efter traktatens kompetence- og procedureregler, tilpasser

Artikel 8

Denne forordning træder i kraft den 1. januar 1994.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 22. november 1993.

På Rådets vegne

Ph. MAYSTADT

Formand

RÅDETS FORORDNING (Euratom, EKSF, EF) Nr. 3606/93

af 22. november 1993

om ændring af forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 260/68 om fastlæggelse af betingelserne for og fremgangsmåden ved opkrævning af skat til de Europæiske Fællesskaber

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af et fælles Råd og en fælles Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber,

under henvisning til protokollen vedrørende De Europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter, særlig artikel 13 og 23,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtning:

Bestemmelserne om opkrævning af skat til De Europæiske Fællesskaber på de vilkår og efter den procedure, der er fastlagt i forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 260/68 ⁽³⁾, bør udvides til også at gælde for løn, vederlag og honorarer til Det Europæiske Monetære Instituts formand, medlemmerne af Rådet for Det Europæiske Monetære Institut og instituttets personale —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

I forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 260/68 indsættes følgende artikel:

»Artikel 12a

Denne forordning finder, hvad angår løn, vederlag og honorarer samt invalidepension, alderspension og efterladtepension, som Det Europæiske Monetære Institut udbetaler, anvendelse på Det Europæiske Monetære Instituts formand, medlemmerne af Rådet for Det Europæiske Monetære Institut og instituttets personale og pensionsmodtagere, såfremt disse hører til de grupper, der er fastlagt af Rådet under anvendelse af artikel 16, stk. 1, i protokollen vedrørende privilegier og immuniteter.«

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 22. november 1993.

På Rådets vegne

Ph. MAYSTADT

Formand

⁽¹⁾ EFT nr. C 324 af 1. 12. 1993, s. 13.

⁽²⁾ EFT nr. C 329 af 6. 12. 1993.

⁽³⁾ EFT nr. L 56 af 4. 3. 1968, s. 8. Forordningen er senest ændret ved forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 3761/92 (EFT nr. L 383 af 29. 12. 1992, s. 1).

RÅDETS FORORDNING (Euratom, EKSF, EF) Nr. 3607/93

af 13. december 1993

om ændring af forordning (Euratom, EKSF, EØF) nr. 549/69 om fastsættelse af de grupper af De Europæiske Fællesskabers tjenestemænd og øvrige ansatte, på hvilke bestemmelserne i artikel 12, artikel 13, stk. 2, og artikel 14 i protokollen vedrørende Fællesskabernes privilegier og immuniteter skal finde anvendelse

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

under henvisning til traktaten om oprettelse af et fælles Råd og en fælles Kommission for De Europæiske Fællesskaber,

under henvisning til protokollen vedrørende De Europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter, særlig artikel 16 og 23,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Revisionsretten,

under henvisning til udtalelse fra Domstolen, og

ud fra følgende betragtning:

Rådets forordning (Euratom, EKSF, EØF) nr. 549/69 af 25. marts 1969 om fastsættelse af de grupper af De Europæiske Fællesskabers tjenestemænd og øvrige ansatte, på hvilke bestemmelserne i artikel 12, artikel 13, stk. 2, og artikel 14 i protokollen vedrørende Fællesskabernes privilegier og immuniteter skal finde anvendelse ⁽³⁾, bør udvides til også at gælde for Det Europæiske Monetære Institut, for at medlemmerne af instituttets personale indrømmes de samme privilegier, immuniteter og lettelser på baggrund af deres funktion og ansvar og deres særlige stilling —

Artikel 1

I forordning (Euratom, EKSF, EØF) nr. 549/69 indsættes følgende artikel:

»Artikel 4a

Med forbehold af artikel 23 i protokollen vedrørende De Europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter for så vidt angår medlemmerne af Rådet for Det Europæiske Monetære Institut gælder de privilegier og immuniteter, der er fastsat i artikel 12, artikel 13, stk. 2, og artikel 14 i protokollen, på betingelser og inden for grænser svarende til dem, der er fastsat i artikel 1, 2 og 3 i nærværende forordning, for:

- Det Europæiske Monetære Instituts personale
- personer, der får invalidepension, alderspension eller efterladtepension fra Det Europæiske Monetære Institut.«

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 13. december 1993.

På Rådets vegne
Ph. MAYSTADT
Formand

⁽¹⁾ EFT nr. C 324 af 1. 12. 1993, s. 14.

⁽²⁾ Udtalelse afgivet den 2. december (endnu ikke offentliggjort i Tidende).

⁽³⁾ EFT nr. L 74 af 27. 3. 1969, s. 1. Forordningen er senest ændret ved forordning (EKSF, EØF, Euratom) nr. 3520/85 (EFT nr. L 335 af 13. 12. 1985, s. 60).

II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

RÅDET

RÅDETS AFGØRELSE

af 22. november 1993

om de statistiske data, der er nødvendige for fastlæggelse af fordelingsnøglen for Det Europæiske Instituts finansielle midler

(93/716/EF)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 16.1 og 16.2 i den til traktaten knyttede protokol om statuten for Det Europæiske Monetære Institut,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Centralbankchefkomitéen,

under henvisning til udtalelse fra Det Monetære Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

Det Europæiske Monetære Institut, i det følgende benævnt »EMI«, oprettes den 1. januar 1994;

EMI skal have sine egne midler;

EMI's midler fastlægges af Rådet for EMI;

EMI's midler tilvejebringes gennem bidrag fra de nationale centralbanker efter den fordelingsnøgle, der er henviset til i artikel 16.2, i statuten for EMI;

fordelingsnøglen for EMI's finansielle midler fastlægges, inden anden fase påbegyndes;

⁽¹⁾ EFT nr. C 324 af 1. 12. 1993, s. 11, og EFT nr. C 340 af 17. 12. 1993, s. 11.

⁽²⁾ EFT nr. C 329 af 6. 12. 1993.

de statistiske data, der er nødvendige for fastlæggelsen af fordelingsnøglen, tilvejebringes af Kommissionen i overensstemmelse med de regler, der vedtages af Rådet;

de regler, som Rådet vedtager i denne afgørelse, skaber ikke præcedens for andre retsakter, som Rådet måtte vedtage på andre områder;

det er nødvendigt af definere, hvilke data der skal anvendes, samt fastlægge metoden til beregning af fordelingsnøglen;

ved Rådets direktiv 89/130/EØF, Euratom af 13. februar 1989 om harmonisering af fastlæggelsen af bruttonationalindkomsten i markedspriser ⁽³⁾ indføres der en procedure for medlemsstaternes vedtagelse af data vedrørende bruttonationalindkomsten i markedspriser; medlemsstaterne bør træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på fremsendelse af disse data til Kommissionen —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

De statistiske data, der er nødvendige for fastlæggelse af fordelingsnøglen for de nationale centralbankers bidrag til EMI's finansielle midler, tilvejebringes af Kommissionen efter reglerne i nedenstående artikler.

Artikel 2

Befolkningen og bruttonationalproduktet i markedspriser, i det følgende benævnt »BNPmp«, defineres efter det

⁽³⁾ EFT nr. L 49 af 21. 2. 1989, s. 26.

gældende europæiske nationalregnskabssystem (ENS). Ved BNPmp forstås BNPmp som defineret i artikel 2 i direktiv 89/130/EØF, Euratom.

Artikel 3

Befolkningsdataene vedrører 1992. Der anvendes et gennemsnit af den samlede befolkning i årets løb i overensstemmelse med anbefalingen i ENS.

Artikel 4

BNPmp-dataene vedrører hvert af årene 1987 til 1991. En medlemsstats BNPmp-data udtrykkes i dens nationale valuta i løbende priser.

Artikel 5

Kommissionen (Eurostat) indsamler befolkningsdataene hos medlemsstaterne.

Artikel 6

For årene 1988 til 1991 anvendes de BNPmp-data, der fremkommer ved anvendelse af direktiv 89/130/EØF, Euratom. Kommissionen (Eurostat) indsamler BNPmp-dataene for 1987 hos medlemsstaterne, der skal have bragt dem i overensstemmelse med BNPmp-dataene for 1988 til 1991.

Artikel 7

1. En medlemsstats andel af Fællesskabets befolkning er dens procentvise andel af medlemsstaternes samlede befolkning.

2. BNPmp-data for hvert enkelt år og hver enkelt medlemsstat udtrykt i national valuta omregnes til ecu-

valuta. Den vekselkurs, der anvendes til dette formål, er gennemsnittet af vekselkurserne for alle arbejdsdage i et år. Dagsvekselkursen er den kurs, der beregnes af Kommissionen og offentliggøres i C-udgaven af *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

3. En medlemsstats andel af Fællesskabets BNPmp er dens procentvise andel af medlemsstaternes samlede BNPmp over fem år.

Artikel 8

En national centralbanks vægt i fordelingsnøglen er det aritmetiske gennemsnit af den pågældende medlemsstats andele af Fællesskabets befolkning og BNPmp.

Artikel 9

I de forskellige beregningsfaser skal der anvendes tilstrækkelig mange decimaler til at sikre nøjagtigheden. De nationale centralbankers vægt i fordelingsnøglen angives med fire decimaler.

Artikel 10

Kommissionen giver inden den 1. januar 1994 EF's Centralbankchefkomité meddelelse om de data, der er omhandlet i denne afgørelse.

Udfærdiget i Bruxelles, den 22. november 1993.

På Rådets vegne

Ph. MAYSTADT

Formand

RÅDETS BESLUTNING

af 22. november 1993

om medlemsstaternes høring af Det Europæiske Monetære Institut om udkast til retsforskrifter

(93/717/EF)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 109 F, stk. 6, samt artikel 5.3, i protokollen om statuttten for Det Europæiske Monetære Institut, der er vedføjet som bilag til traktaten,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Chefkomitéen, og

ud fra følgende betragtninger:

Det Europæiske Monetære Institut, i det følgende benævnt »EMI«, oprettes den 1. januar 1994;

ifølge traktaten høres EMI af myndighederne i medlemsstaterne om ethvert udkast til retsforskrift inden for dets kompetenceområde; Rådet fastsætter rammerne og betingelserne for denne høring;

medlemsstaternes myndigheders høringspligt berører ikke de nationale myndigheders ansvar på de områder, som de pågældende udkast vedrører;

de afgørelser, som de nationale myndigheder træffer som led i gennemførelsen af den monetære politik, er ikke omfattet af denne beslutning;

høring af EMI må ikke unødigt forlænge medlemsstaternes vedtagelsesprocedurer for udkast til retsforskrifter; dog skal de frister, som gælder for EMI's afgivelse af udtalelse, give EMI mulighed for at behandle de tekster, der forelægges instituttet, med den fornødne omhu; i særlig hastende tilfælde, der er behørigt begrundede, f.eks. pga. markedernes følsomhed, kan medlemsstaterne fastsætte en frist på under en måned; navnlig i sådanne tilfælde bør der finde en dialog sted mellem de nationale myndigheder og EMI, så begge parter interesser kan blive tilgodeset —

Artikel 1

1. Medlemsstaternes myndigheder hører EMI om ethvert udkast til retsforskrifter på områder, hvor EMI i henhold til traktatens artikel 109 F er kompetent, og særlig med hensyn til,

— penge- og valutapolitisk lovgivning, ecuens status samt betalingsmidler

— de nationale centralbankers vedtægter og kompetence samt de penge- og valutapolitiske instrumenter

— indsamling, udarbejdelse og udgivelse af monetære og finansielle statistikker samt bank- og betalingsbalancestatistikker

— clearing- og betalingsordninger, især vedrørende grænseoverskridende transaktioner

— regler for finansieringsinstitutter, for så vidt de påvirker disses eller de finansielle markeders stabilitet.

2. Straks efter modtagelsen af et udkast til retsforskrifter underretter EMI de nationale myndigheder, som hører instituttet, om udkastet efter instituttets opfattelse er omfattet af dets kompetenceområde.

Artikel 2

1. Ved »udkast til retsforskrifter« forstår udkast til bestemmelser af bindende karakter, som finder generel anvendelse på en medlemsstats område, som regulerer et ubegrænset antal tilfælde, og som er rettet til et ubegrænset antal fysiske eller juridiske personer.

2. Udkast til retsforskrifter i den i stk. 1 anvendte betydning omfatter ikke udkast til bestemmelser, der udelukkende har til formål at gennemføre fællesskabsdirektiver i medlemsstaternes lovgivning.

Artikel 3

Medlemsstaterne træffer hver især de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at denne beslutning efterkommes i praksis. De skal herved påse, at EMI høres så betids, at den myndighed, der tager initiativ til et udkast til retsforskrifter, er i besiddelse af EMI's udtalelse, inden den træffer en substansafgørelse; tilsvarende påser de, at EMI's udtalelse forelægges for den myndig-

⁽¹⁾ EFT nr. C 324 af 1. 12. 1993, s. 12, og EFT nr. C 340 af 17. 12. 1993, s. 12.

⁽²⁾ EFT nr. C 329 af 6. 12. 1993.

hed, der skal vedtage de pågældende retsforskrifter, hvis der er tale om en anden myndighed end den, der har udarbejdet udkastet.

Artikel 4

De nationale myndigheder, som udarbejder et udkast til retsforskrifter, kan, hvis de finder det nødvendigt, give EMI en frist til at afgive udtalelse, som, undtagen i særlig hastende tilfælde, skal være på mindst en måned fra det tidspunkt, hvor formanden for EMI modtager meddelelse om, at en udtalelse ønskes. Afgives der ikke udtalelse inden fristens udløb, kan der ses bort fra en udtalelse. Modtages EMI's udtalelse efter fristens udløb, sørger

medlemsstaterne ikke desto mindre for, at de i artikel 3 nævnte myndigheders gøres bekendt med den.

Artikel 5

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdigt i Bruxelles, den 22. november 1993.

På Rådets vegne

Ph. MAYSTADT

Formand